

Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget.

Csak ő az én kösziklám és szabadítóm, erős váram nem ingadozom sokáig.

Kedves Testvéreim!

Szilveszterkor már megszoktuk a hangzavart. Már a tűzijátékok és petárdák előtt is hangos volt a óévbúcsúztatás. Sőt, már azelőtt is, mielőtt december 31 vált volna az év utolsó napjává. Ez csupán egy 1691-es pápai rendelet óta van így (XII. Ince pápa), korábban más-más számítási módok voltak, de közös volt a hangoskodás. A fiatalok korábban petárdák helyett kereplőkkel, dudával, ostorral, kolompokkal járták az utcákat – a babonák szerint ezzel elűzve a rossz szellemeket, amelyek így nem mehettek át az új évbe. Hogy az új esztendő csendes, nyugodt, békés és boldog lehessen, az ember sok mindenre képes... még pezsgőt is iszik és éjnek idején malac sültet, virslit és még ki tudja mi mindent megeszik. Az új év védelmében máig sok babona kapcsolódik ehhez a naphoz, amelyeknek jelentése talán már megfakult, és inkább csak – vagyis remélem, hogy tényleg csak hagyományból tartjuk ezeket. A mulatozás, a hajnalig tartó bulik természetes velejárói az év talán leghangosabb ünnepének. Ugyanakkor lehet ennek a napnak egy másik olvasata is. Mert bár az egyházban kicsit máshogy számoljuk az évfordulót – hiszen adventtel kezdődik az új egyházi év – de azért most is itt vagyunk, mert azzal, hogy új számot írunk a naptárba azért mi is érezzük a változás szelét.

A mai napra a 62. Zsoltárt kaptuk igehirdetési alapigeként. A zsoltár az áhítat elején elhangzott, az imént csupán az első verseket olvastam fel.

Ebben a két mondatban egy másik szilveszter, egy másik új kezdet lehetősége tárul fel. A kettőt nem kell szembe állítanunk egymással, a mai napon nem az a cél, hogy korholjuk a bulizókat, sőt mi magunk is tartunk gyülekezeti szilvesztert, de egy fontos hangsúlyt azért helyére tesz ez a mai ige. Ez pedig, hogy kiben és miben bízom? Kire és mire hagyatkozom, amikor egy új kezdet lehetősége tárul elém.

A nagy durrogások, tűzijátékok akár figyelmeztető lövések is lehetnek a számomra: bár a világ külső zaja vesz körül, de a csendre szükségem van, még ebben a fülsiketítő zajban is. És ez a csend ez nem függ a külvilágtól, ez bennem teremődik meg. (Persze lehet segíteni, mint ahogy ezzel az orgonazenés áhítattal is erre igyekszünk már évek óta.) De a belső csendet nem az adja, hogy kívül mi zajlik. Sőt még csak az sem, ha én megpróbálok ráhangolódni. Nem én csendesítem el a lelkem zaját. Nem én oldom meg a körülöttem és bennem lévő „zajokat” a problémákat, azokat a terheket, amelyek körülvesznek és amelyekkel magam küzdök. És erre a már két éve közöttünk tomboló járvány is figyelmeztet. Hiába az emberi akarat, nem tudjuk megfékezni, igen, lehet kezelni, lehet próbálkozni védekezni ellene, sőt én azt mondom, hogy kell is, de az igazi védelmet még az oltás jelenti, mint ahogy a többi problémámra sem az emberi megoldások adnak választ.

Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget.

Csak ő az én kösziklám és szabadítóm, erős váram nem ingadozom sokáig.

A zsoltáríró Dávid, amikor ezt az éneket leírja egy egészen elképesztő helyzetben van. A saját fia támad rá, gyakorlatilag mindenki ellene fordul, el is kell menekülnie Jeruzsálemből, és bár megtehetné, hogy hadseregével eltiporja azokat, akik az életére törnek, de nem szeretne fia ellen vonulni, inkább a visszahúzódik, és gondolhatjuk, hogy mi játszódik le benne. És ekkor születik meg ez a zsoltár: *Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget.*

Csak ő az én kösziklám és szabadítóm, erős váram nem ingadozom sokáig.

Dávid reménysége egyes egyedül Istenben van. Számtalanszor megtapasztalta már, hogy bár emberek ellene törnek, hogy bár a körülmények nem úgy alakulnak, hogy minden reménytelennek és kilátástalannak látszik, de Istennek van hatalma arra, hogy bármiből kimentsen.

Dávid ez az érzékeny lelkű király meglátta Istenben a szerető Atyát. Az az Urat, aki úgy szerette a világot, hogy egyszülött fiát adta, hogy aki hisz benne el ne vesszen.

Dávid számára ez csupán egy érzés lehetett, a mi számunkra már kézzel fogható valóság: *Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget.*

Csak ő az én kösziklám és szabadítóm, erős váram nem ingadozom sokáig.

Csak Istennél csendesül el lelkem!

Ó, hányszor akartam én is megoldani saját problémáimat és másokokét is. És hányszor tapasztaltam már meg, hogy nem megy. Csak Istennél. Csak, akkor, amikor hozzá megyek. Odamenni hozzá, leborulni elé, és elfogadni a segítséget. Ezt tesszük most is az úrvacsora közösségében. Amennyire emberileg tudunk közel megünnözni hozzá, de ő sokkal nagyobb utat tesz meg hozzánk. Egészen közel jön, sőt teljesen belénk költözik. Jézus teste és vére által egyetlen testvéri közösséggé leszünk Istennel. Csak Istennél csendesül el lelkem.

Csak nála! Ne bízz másban! Ne a jószerencsében, a malacpecsenyében és a lencse pénzt hozó irgalmában reménykedj. Ne egy boldog új évben bízz. Hanem Bízd Újra Életed Krisztusra. – Értsd így amikor azt mondják neked: BÚÉK!